

Slavnost Soslání Ducha svatého C

*Dary jsou sice rozmanité,
ale je pouze jeden Duch.
A jsou rozličné služby,
ale je pouze jeden Pán.
A jsou různé mimořádné síly,
ale je pouze jeden Bůh.
On to všechno ve všech působí. (1 Kor 12,4-6)*

První čtení

Skutky apoštolů 2,1-11

Nastal den letnic a všichni byli společně pohromadě. Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přičene silný vítr, a naplnil celý dům, kde se zdržovali. A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali. V Jeruzalémě bydleli zbožní židé ze všech možných národů pod nebem. Když se ten zvuk ozval, hodně lidí se sběhlo a byli ohromeni, protože každý z nich je slyšel, jak mluví jeho vlastní řečí. Žasli, divili se a říkali: "Ti, co tak mluví, nejsou to všichni Galilejci? Jak to tedy, že každý z nás slyší svou mateřtinu? My Parthové, Médové, Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judska a Kappadokie, Pontu a Asie, Frýgie a Pamfýlie, Egypta a lybijského kraje u Kyrény, my, kteří jsme připutovali z Říma, židé i proselyté, Kréťané i Arabové: slyšíme, jak našimi jazyky hlásají velké Boží skutky."

Druhé čtení

1 Korintánům 12,3b-7.12-13

(Bratři a sestry!) Jenom pod vlivem Ducha svatého může někdo říci: "Ježíš je Pán." Dary jsou sice rozmanité, ale je pouze jeden Duch. A jsou rozličné služby, ale je pouze jeden Pán. A jsou různé mimořádné síly, ale je pouze jeden Bůh. On to všechno ve všech působí. Ty projevy Ducha jsou však dány každému k tomu, aby mohl být užitečný. Jako tělo je pouze jedno, i když má mnoho údů; ale všechny údy těla, přestože je jich mnoho, tvoří dohromady jediné tělo, tak je tomu také u Krista. Neboť my všichni jsme byli pokřtěni jedním Duchem v jedno tělo – ať už jsme židé nebo pohané, otroci nebo svobodní – všichni jsme byli napojeni jedním Duchem.

Navečer prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: "Pokoj vám!" Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: "Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás." Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: "Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou."

K zamyšlení

Letnice – korunující zakončení velikonoční slavnosti, které nám dnešní evangelium ještě jednou připomíná. Je to slavnost vyznačující se radostí a veselostí. Svatodušní svátky mají své základy ve starém židovském svátku žní, tzv. "týdenním svátku", ustanoveného na památku předání zákonů na Sinaji. Tato slavnost byla později spjata se sesláním Ducha svatého.

Letnice – svátek obsahující velké množství nádherných aspektů, ale pro mnohé zůstává tak cizí a vzdálený. Přesto obsahuje mnoho prospěšného.

Letnice – hovoříme o burácení vichru. Vichr se nás dotýká, hýbá něčím v nás. Původní hebrejské slovo pro ducha "ruah", čili vichr, závan, dech, v sobě tuto podstatu obsahuje.

Vzduch je všude okolo nás a v nás, ale cítíme ho teprve ve větru nebo v našem dechu. Stejně tak je to s Božím duchem – v něm jsme a žijeme, bez něj je to jako žít bez vzduchu.

V něm – ne, to není správné. Boží "ruah" je v hebrejštině ženského rodu. Během Letnic se nás dotýká ta něžná, dobrá a laskavá "ženská" Boží stránka. Tato ženská stránka také zdůrazňuje, že Letnice jsou svátkem plodnosti. Duch Boží – také Duch utěšitel, Duch pravdy, moudrosti, naděje, lásky, svobody... a v neposlední řadě i Duch stvořitel. Tento "creator spiritus", jak je opěvován ve starých hymnech, je zdrojem naší plodnosti, našich kreativních myšlenek, našich o-duševnělých myšlenek a naší životaschopnosti. Plody tohoto Ducha jsou láska, radost, pokoj, trpělivost, přátelství, dobrota, pokora, víra...

Letnice – slyšíme zde dále hovořit o ohnivých jazycích. Také oheň je symbolem života. Lidé, ve kterých plane oheň jsou živoucí a vyzařuje z nich důležitá životní síla, kterou je láska. Při pohledu na ohnivé jazyky vyjadřují Letnice naši hlubokou touhu po žáru, který nevyhasne, i když se budeme cítit vyhořelí a prázdní.

Letnice – také je to svátek svobody a dospělosti. Ne nadarmo slaví církev v době Letnic své zrození. Letnice vytvářejí z malého, vystrašeného a nevyspělého stáda společenství vnitřně svobodných a vyzrálých lidí, kteří jsou si vědomi své zodpovědnosti.

Letnice – svátek spojení a porozumění. Vrcholným bodem této slavnosti je, že se lidé scházejí a navzájem si rozumí. Poslouchají o velkých Božích činech – každý ve své řeči, přesto jsou spojeni jednou společnou řečí. Jaké řeči rozumí v dnešní době všichni lidé, nezávisle na stáří, národnosti nebo duševního rozhledu? Je to řeč důvěry a stejné vnitřní touhy po naplnění života. To je ta cesta k novému, společnému a hranice přesahujícímu společenství.

Ve vánoční době oslavujeme narození Krista, na velikonoce si připomínáme Ježíšovu životní cestu utrpení, smrti a vzkříšení, která se v našich životech stále znovu opakuje. Na letnice oslavujeme naši dospělost v posilněném životě naplněném duchem síly a lásky. Letnice jsou svátkem poslání. Není obdarována pouze naše touha seberealizace, ale duch letnic nás pověřuje k probouzení života a jeho dalšího předávání. Jakým způsobem se postavíme k zodpovědnosti rozšiřování života, je otázkou naší osobní a duchem naplněné kreativity...

Slavnost Seslání Ducha svatého C

*Dary jsou sice rozmanité,
ale je pouze jeden Duch.
A jsou rozličné služby,
ale je pouze jeden Pán.
A jsou různé mimořádné síly,
ale je pouze jeden Bůh.
On to všechno ve všech působí. (1 Kor 12,4-6)*

První čtení

Skutky apoštolů 2, 1-11

Nastal den letnic a všichni byli společně pohromadě. Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přičene silný vítr, a naplnil celý dům, kde se zdržovali. A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali. V Jeruzalémě bydleli zbožní židé ze všech možných národů pod nebem. Když se ten zvuk ozval, hodně lidí se sběhlo a byli ohromeni, protože každý z nich je slyšel, jak mluví jeho vlastní řečí. Žasli, divili se a říkali: "Ti, co tak mluví, nejsou to všichni Galilejci? Jak to tedy, že každý z nás slyší svou mateřštinu? My Parthové, Médové, Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judska a Kappadokie, Pontu a Asie, Frýgie a Pamfýlie, Egypta a lybijského kraje u Kyrény, my, kteří jsme připutovali z Říma, židé i proselyté, Kréťané i Arabové: slyšíme, jak našimi jazyky hlásají velké Boží skutky."

Druhé čtení

Římanům 8,8-17

(Bratři a sestry!) Ti, kdo žijí svému tělu, nemohou se líbit Bohu. Ale vy žijete ne podle těla, nýbrž podle Ducha, jestliže skutečně ve vás přebývá Duch Boží. Kdo totiž nemá Kristova Ducha, ten není jeho. Je-li však ve vás Kristus, tělo je podrobena smrti kvůli hříchu, ale duch je (plný) života, protože je ospravedlněn. A když sídlí ve vás Duch toho, který z mrtvých vzkřísil Ježíše, pak ten, který z mrtvých vzkřísil Krista Ježíše, probudí k životu i vaše smrtelná těla svým Duchem, který sídlí ve vás. Nuže, bratři a sestry, nejsme vázáni povinnostmi k tělu, že bychom museli žít, jak chce tělo. Žijete-li totiž tak, jak chce tělo, musíte umřít; jestliže však s pomocí Ducha ničíte záludnosti těla, budete žít. Neboť všichni, kdo se dávají vést Božím Duchem, jsou Boží synové. Nedostali jste přece ducha otroctví, že byste museli znova žít ve strachu. Dostali jste však ducha těch, kdo byli přijati za vlastní, a proto můžeme volat: "Abba, Otče!" Spolu s naším duchem to potvrzuje sám Duch (svatý), že jsme Boží děti. Jsme-li však děti, jsme i dědici: dědici Boží a spoludědici Kristovi. Musíme ovšem jako on trpět, abychom tak mohli spolu s ním dojit slávy.

Ježíš řekl svým učedníkům: "Jestliže mě milujete, budete zachovávat má přikázání. A já budu prosit Otce, a dá vám jiného Přímluvce, aby s vámi zůstal navždy. Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek. Kdo mě nemiluje, nezachovává moje slova. A (přece) slovo, které slyšíte, není moje, ale mého Otce, který mě poslal. To jsem k vám mluvil, dokud ještě zůstávám u vás. Ale Přímluvce, Duch svatý, kterého Otec pošle ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno ostatní, co jsem vám řekl já."

K zamyšlení

Letnice – korunující zakončení velikonoční slavnosti, které nám dnešní evangelium ještě jednou připomíná. Je to slavnost vyznačující se radostí a veselostí. Svatodušní svátky mají své základy ve starém židovském svátku žní, tzv. "týdenním svátku", ustanoveného na památku předání zákonů na Sinaji. Tato slavnost byla později spjata se sesláním Ducha svatého.

Letnice – svátek obsahující velké množství nádherných aspektů, ale pro mnohé zůstává tak cizí a vzdálený. Přesto obsahuje mnoho prospěšného.

Letnice – hovoříme o burácení víchru. Víchř se nás dotýká, hýbá něčím v nás. Původní hebrejské slovo pro ducha "ruah", čili víchř, závan, dech, v sobě tuto podstatu obsahuje.

Vzduch je všude okolo nás a v nás, ale cítíme ho teprve ve větru nebo v našem dechu. Stejně tak je to s Božím duchem – v něm jsme a žijeme, bez něj je to jako žít bez vzduchu.

V něm – ne, to není správné. Boží "ruah" je v hebrejštině ženského rodu. Během Letnic se nás dotýká ta něžná, dobrá a laskavá "ženská" Boží stránka. Tato ženská stránka také zdůrazňuje, že Letnice jsou svátkem plodnosti. Duch Boží – také Duch utěšitel, Duch pravdy, moudrosti, naděje, lásky, svobody... a v neposlední řadě i Duch stvořitel. Tento "creator spiritus", jak je opěvován ve starých hymnech, je zdrojem naší plodnosti, našich kreativních myšlenek, našich o-duševnělých myšlenek a naší životaschopnosti. Plody tohoto Ducha jsou láska, radost, pokoj, trpělivost, přátelství, dobrotu, pokora, víra...

Letnice – slyšíme zde dále hovořit o ohnivých jazycích. Také oheň je symbolem života. Lidé, ve kterých plane oheň jsou živoucí a vyzařuje z nich důležitá životní síla, kterou je láska. Při pohledu na ohnivé jazyky vyjadřují Letnice naši hlubokou touhu po žáru, který nevyhasne, i když se budeme cítit vyhořelí a prázdní.

Letnice – také je to svátek svobody a dospělosti. Ne nadarmo slaví církev v době Letnic své zrození. Letnice vytvářejí z malého, vystrašeného a nevyspělého stáda společenství vnitřně svobodných a vyzrálých lidí, kteří jsou si vědomi své zodpovědnosti.

Letnice – svátek spojení a porozumění. Vrcholným bodem této slavnosti je, že se lidé scházejí a navzájem si rozumí. Poslouchají o velkých Božích činech – každý ve své řeči, přesto jsou spojeni jednou společnou řečí. Jaké řeči rozumí v dnešní době všichni lidé, nezávisle na stáří, národnosti nebo duševního rozhledu? Je to řeč důvěry a stejné vnitřní touhy po naplnění života. To je ta cesta k novému, společnému a hranice přesahujícímu společenství.

Ve vánoční době oslavujeme narození Krista, na velikonoce si připomínáme Ježíšovu životní cestu utrpení, smrti a vzkříšení, která se v našich životech stále znovu opakuje. Na letnice oslavujeme naši dospělost v posílněném životě naplněném duchem síly a lásky. Letnice jsou svátkem poslání. Není obdarována pouze naše touha seberealizace, ale duch letnic nás pověřuje k probouzení života a jeho dalšího předávání. Jakým způsobem se postavíme k zodpovědnosti rozšiřování života, je otázkou naší osobní a duchem naplněné kreativity...